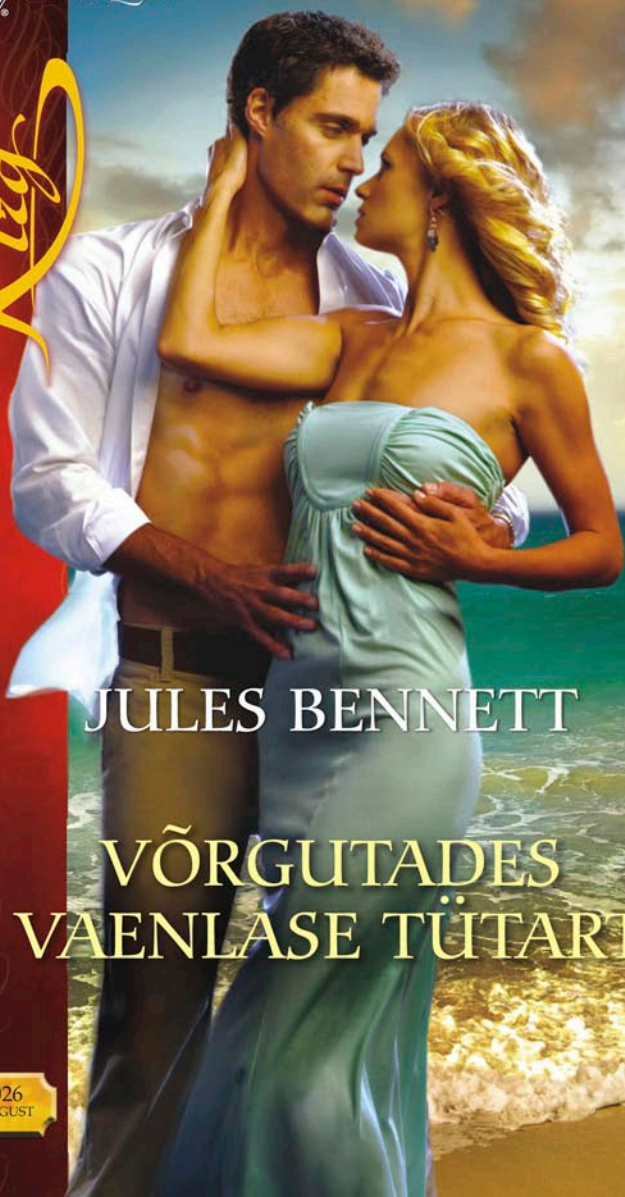

HARLEQUIN®

King

JULES BENNETT

VÕRGUTADES
VAENLASE TÛTART

026
AUGUST

Jules Bennett
Seducing the Enemy's Daughter
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Jules Bennett
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08213010
ISBN 978-9949-12-952-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

“Vabandage, söör, kuid “Troopiline sviit” vabaneb alles homme.”

“Väga kahju, sest mina olen juba siin.”

Samantha Donovan tõmbas sügavalt ja rahustavalt hinge, sammus registreerimislaua juurde ning manas jumal teab mitmendat korda sel päeval naeratuse näole. Kõrgklassi kuuluva kuurorthotelli juhtimine mõjus tema lõualihastele kahtlemata kurnavalt.

“Kas on probleem?” küsis ta

Sihvakas suisa võimatult nägus võõras pööras oma sünge pilgu Samanthale. “Minu tuba ei ole vaba.”

Kuna Samil olid kogu selle neetud päeva varbaid pitsitavad Jimmy Choo kingad jalas olnud, toetas ta käega marmorist letile ja keskendas tähelepanu noorele töötajale teisel pool registreerimislaua arvuti taga. “Mikala, mis probleem “Troopilise sviidiga” on?”

Noor hawaii neiu vajutas klahvidele, tema käed klaviatuuril värisesid. “Tundub, et härra Stone'i brooneering sisestati arvutisse sisseregistreerimisega hommest päevast.”

“Kuid nagu näete, olen ma kohal täna.”

Sam ei pannud väikest ärritusnooti mehe hääles pahaks; ta oli ka ise natuke ärritatud – oli olnud seda sellest hetkest saati, kui tema isa oli tulnud lagedale naeruväärse plaaniga, et ta teeniks isa lugupidamise ja koha tema suurfirmas ära, pannes nende äsja soetatud Kauai kuurorthotelli ladusalt tööle.

“Härra Stone,” sõnas Sam leebelt, ent samas asjalikult. “Ma ei suuda selle arusaamatuse pärast küllalt vabandada. Me võime asendada toa paremaga ja pakkuda teile ilma lisatasuta “Mesinädalate pelgupaika”. See sviit on kindlasti vaba, sest viisin seal elanud noorpaari just isiklikult lennujaama.”

Veel üks tööülesanne, mille suhtes isa polnud teda hoiatanud. Hotell ei töötanud mitte ainult kahjumiga, vaid nad pidid ka osa töötajaid koondama. Olles nüüd juhataja, avastas Sam ennast täitmas taksojuhi, toateenindaja ja vahel ka ettekandja rolli ühes kolmest restoranist ning eile pidi ta koguni likvideerima “Liivaranna sviidis” toruummistuse.

Isa määratud amet ei osutunud sugugi nii uhkeks nagu selle nimi. Kuid Sam jätkas jonnakalt, hoolimata heidutavatest ülesannetest, mida tuli täita.

See kunagine viietärnikuurorthotell oli tema isa ja venna uusim kinnisvaraomand. Üksikasju ei avaldatud, kuid Samantha teadis, et ülevõtmine polnud kulgenud sõbralikult ega lihtsalt, niisiis pidi ta rakendama kogu oma energia ja rohkemgi veel

hoolitsemaks selle eest, et külalised oleksid rahul, töötajad saaksid head palka ning kogu omand oleks laitmatult korras.

Pole probleemi.

“Kas tuba on koristatud?”

Külalise küsimus äratas Sami oma enesehaletsusest. “Jah, söör. Mikala, palun tee arvutis vastav parandus, mina juhatan härra Stone’i isiklikult sviiti.”

Üle mehe ühe laia õla rippus rõivakott, seega haaras Sam ainsa musta kohvri väljatõmmatud sangast.

Nüüd võis Sam lisada oma paisuvasse nimekirja ka jooksupoisi- või õigemini jooksutüdrukuameti, mis varustas ta mitmekesise ja muljet avaldava teenistuskäigu kirjeldusega juhuks, kui isa peaks otsustama ta oma firmast jäädavalt minema kihutada.

“Proua.” Mehe hääl kostis üle Sami vasaku õla. “Ma võin ise oma kohvri võtta.”

Sammu natukenegi aeglustamata vastas Sam: “Külalised ei kanna oma pagasit.”

Ta vajutas liftinupule, tõstis pilgu, et näha, mitmendal korrusel see on, ning püüdis kõigest väest ignoreerida nägusa külalise erutavat metsahõngulist lõhna.

“Mis džentelmen ma oleksin, kui laseksin teil oma kohvrit tassida?”

Kõrvale vilksates ei saanud Samil kuidagi mär-

kamata jääda, kui hästi mehe meresinine ülikond tema õlgadel istus või kui kaunilt tume materjal tema kuldselt päevitunud naha esile tõstis.

Miks see mees üksi oli? Samile tundus uskumatu, et mehel, kellest õhkus niivõrd tugevat sarmi ja seksapiili, polnud käevangus rinnakat sihvakate säärttega blondiini. Ta oli küll alles kuus lühikest kuud siin olnud, kuid polnud just palju üksikuid mehi näinud.

“Mis hotell see oleks, mida ma juhatan, mis lubaks külalistel oma pagasit ise numbrituppa kanda?”

Mees kergitas oma tumedat kulmu, kui lift tegi kõll. “Ma ei võida seda vaidlust, ega?”

Naine üksnes naeratas üle õla, kui astus tühja lifti. Tõenäoliselt olid kaks fuajeelifti olnud kunagi täis naervaid perekondi ja mesinädalate pidajaid, kuid praegu enam mitte. Sam ei teadnud täpselt, mis juhtus, ta teadis ainult, et isa oli andnud selle uue hotelli tema kätte ning tema muudab selle parimaks Kauail ja võib-olla koguni terves maailmas või heidab oma püüdlustes Jimmy Choo kingades hinge.

Järgmine kord, kui Sam isaga ühendust võtab – isa ise ei helistanud talle kunagi –, teeb ta taas kord juttu sellest, et Kauai traditsioonilised kuurort-hotellid on moest välja minemas ning ainuke õige lahendus oleks järgida luksuslike päevaspaade või

kõrgema taseme hotellide eeskuju. Mõistagi tema suust kuulduna ei usu isa tõenäoliselt sellesse uude ideesse. Võib-olla sellepärast oligi see hotell juba varem majanduslikesse raskustesse sattunud. Halb suhtlemine ja/või huvi puudumine tõsta taset, et võistelda turistide teiste lemmikpaikadega.

Sam kartis, et kui isa teda kuulda ei võta, ja õige kiiresti, tabab neid sama dilemma mis eelmisi omalikke.

Pärast oma naise surma hoolis Stanley Donovan ainult iseendast ja mitte kellestki teisest. Samantha tuli talle haruharva meelde. Aga ta oli ikkagi tema tütar, ükskõik kas ta soovis nende suhte nimel pingutada või mitte.

Sam toetas kohvri sanga oma puusale ja vajutas katuselõu nupule. “Kas lend möödus hästi?”

“Ausalt öeldes jah, arvestades, et mul on oma lennuk.” Mehe huuled tõmbusid muigele, kui ta langetas pilgu oma kohvrile. “Kui te olete juhataja, miks te siis jooksupoissi mängite?”

“Härra Stone ...”

Mees tõstis kiiresti oma tumeda pilgu. “Brady.”

“Brady,” ütles Sam ja talle hakkas otsekohe see jõuline usaldust sisendav nimi meeldima, rääkimata viisist, kuidas mehe süsimustad silmad teda mõõtsid. “Kuna ma olen juhataja, siis pean vajadusel kedagi asendama sel hetkel ja kohas, kus parajasti

on tarvis. Selleks ajaks, kui oleksin leidnud kellegi teie pagasit kandma, jõuan juba ise töö ära teha. Pealegi soovin broneeringus olnud veale vaatamata teid rahustada, et me teeme selle nimel kõik, et teie siinviibimine meeldivaks muuta.”

Lift jäi seisma, ukсед avanesid. Sam andis märku, et mees väljuks esimesena.

“See oli tubli kõne,” kiitis Brady, kui naine ta kõrvale astus. “Teil on isegi meeldiv asjalik hääl. Tundub, nagu oleksite seda teksti kord või paar varemgi kasutanud.”

Sam neelas klombi kurgust alla, torgates võtmekeerdi korruse ainukese ukse pilusse. “Härra Stone ...”

Mees libistas käe naise omale, tekitades tema ületöötanud alahinnatud kehas külmavärinad. “Palun öelge Brady.”

Suutmata mehe madalale võrgutavale hääletoonile vastu panna, tõstis Sam pilgu, avastades, et mehe silmad olid kirglikumad kui ta sensuaalne hääl ja soe tugev käsi.

Laugudest pooleldi varjutatud tumedate sügavpruunide silmade pilk libises üle naise näo, peatus huulel, mida too näris.

“Brady,” vastas Sam, kirudes ennast, et laskis tunnetel, mille jaoks tal aega polnud, isegi kas või korraks esile kerkida. “Ma kinnitan teile, et Lani

Kaimanas ei ole mingeid probleeme. Me võtame teid rõõmuga vastu ja ma hoolitsen selle eest, et teie siinviibimine oleks meeldiv ning lõõgastav.”

Mehe kirglik pilk liikus mööda naise nägu taas ülespoole ja ta täidlaste huulte nurk kerkis muigeks, kuid ta ei lasknud naise käest lahti. “Kindlasti tuleb see meeldiv, kuid lõõgastava osas pole ma kindel. Tulin siia tööd tegema.”

Sam tuletas endale pingsalt oma töökohustust meelde. Ta tõmbas oma käe mehe haardest vargsi vabaks ja asetas kiiresti külmale metallist uksele. Nii väga kui ta sooviski selle hurmava härraga vestelda, pidi ta siiski hotelli hädast päästma.

“Mida Lani Kaimana tõlkes täpselt tähendab?” küsis Brady.

“Kuninglik teemant.” Sam avas ukse, tuues nähtavale avara tumerohelise ja säravvalge sviidi. “Olen kindel, et jääte selle toaga rohkem rahule. See on küll mesinädalate sviit, kuid sellel korrusel ainuke, nii et teid ei häirita. Siin on suur voodi, mullivann, valamuga baar ja internetiühendus.”

Astudes üle läve, uuris Brady ümbrust, Sam jätkas aga mehe uurimist. Ta oli päris palju äriülikondades mehi näinud, kuid kui ta pilk libises üle Brady laia turja, ei meenunud talle ühtki üksikut meest, kellele oleks rätsepapintsak niivõrd hästi selga passinud.

“See on imeline. Nendest rõduustest avaneb suisa hingemattev vaade.” Brady pöördus näoga naise poole. “Ma ei suuda uskuda, et see tuba pole läbi aasta hõivatud.”

Sam astus romantilisse sviiti, tema reetlik pilk liikus kaugel nurgas spetsiaalsel alusel seisvale voodile, mida kattis õhulise kangaga drapeeritud baldahhiin. Tema silme ees kangastus pilt sellest seksikast liiga-hea-et-olla-tõsi nägusast mehest, lebamas kargete valgete linade vahel ... ainsaks ihukatteks lina.

Sam pööras pilgu taas Bradyle; mehe silmades tantsiskles naeratus, justkui oleks ta aimanud, kuhu naise mõtted olid rännanud. “Jah, me töötame selle nimel,” lausus Sam.

“Kas te oleksite nõus arutama oma tegevusplaani koos minuga õhtusöögil?”

Vapustatuna, ent siiski meelitatuna raputas Sam pead. “Brady, ma tänan kutse eest, aga ma ei saa koos teiega õhtustada.”

“Sest ei käi külalistega kohtamas?”

“Ei, sest ma olen äärmiselt hõivatud.” Kuigi nüüd peab ta töötama, et ei hakka külalistega kohtamas käima. See teema polnud senini päevakorda kerkinud.

Brady kallutas pead. “Liiga hõivatud, et süüa? Aga mis te sellest arvate, kui ma tulen teie kabinetti?”

See mees ei suhtunud äraütlemisse ilmselgelt hästi. Ning Sam oli üsna kindel, et ta polnud oma elus üheltki naiselt eitavat vastust saanud.

“Aitäh veel kord, kuid ma ei saa.” Sam siirdus ukse poole, üritades pääseda seksika lõhna ja läbitungivate silmade eest, enne kui kiusatusele järele annab. Teda huvitas paratamatult, kui mitu naist oli nende ahvatlevalt veetlevate silmade ohvriks langenud. “Kui te vajate midagi, siis palun küsige ainult.”

“Tegelikult on üks asi.”

Sam kiikask üle õla. “Jah?”

“Teie teate minu nime, aga mina teie oma ei tea.”

“Samantha Donovan, kuid kõik kutsuvad mind Samiks.” Ta naeratas laialt. “Ma olen hotelli omanik.”

* * *